

HET WARE VERHAAL VAN
LITUS EN ZORA

‘Wij blijven voor altijd samen, hè?’

Ik knik.

‘Ook als we groot zijn?’

‘Ja, ook als we groot zijn.’

MARC DE BEL

Het ware verhaal van
LITUS & ZORA

Met illustraties van
Lauren Pletinckx

P E L C K M A N S

DEEL 1

AMERIKA, AVALONBOS

1. Litus Watjesbeer

'Jij bent geen wasbeer, maar een watjesbeer!'

De vlijmscherpe woorden, die Bork mij minachtend toesnauwde, blijven als zware donderslagen in mijn kop nagalmen.

'Jij bent geen wasbeer, maar een watjesbeer!'

Misschien heeft hij wel gelijk en ben ik, Litus van de Berkenheuvel, inderdaad een dikke nul, een stomme sul, een groot stuk onbenul.

Maar de schrik sloeg mij om het hart toen een van de vier mensenkinderen deze middag die kei tegen mijn linkerbil schoot.

De scherpe pijn sneed van mijn nek tot mijn staart.

Ik dacht toen alleen maar aan vluchten.

Terwijl oma Minka, papa Skark en Bork de vier kleine mensenpestkoppen, die zich te dicht bij ons hol hadden gewaagd, op de vlucht joegen.

'Jij bent geen wasbeer, maar een watjesbeer!'

Ik had die vier kleine etters ook moeten aanvallen en verjagen in plaats van als een bang konijn het hol in te duiken.

Maar ik ben nu eenmaal niet zo'n stoere, gespierde mannetjesputter als Bork.

Bovendien is hij twee vollemanen ouder dan ik.

Dat maakt een groot verschil bij wasberen.*

* Wasberen worden sneller volwassen dan mensen. Een wasbeer van zes maanden, zoals Litus, is ongeveer even oud als een mens van tien jaar. Een wasbeer van acht maanden, zoals Bork, komt overeen met een tiener van veertien.

Als ik zo oud zal zijn als Bork, zal ik vast ook veel dapperder zijn.

Al ben ik wel niet zo sterk gespierd als hij.

Litus Wollewatje, noemt hij me altijd.

Ik denk niet dat wij ooit dikke vrienden of speelkameraadjes worden.

Ook al is hij mijn halfbroer en staat hij altijd klaar om ons en ons hol te verdedigen.

Maar lang zal hij niet meer bij ons blijven, denk ik.

Wij, wasberen, verlaten meestal het hol wanneer we acht à negen vollemanen zijn.

Ik vermoed dus dat hij binnenkort zijn eigen weg zal gaan.

Ik niet.

Ik blijf zeker nog tot na de winter bij oma, mama, papa en Tita, de mama van Bork.

En wie weet zelfs nog langer.

Misschien zelfs voor altijd.

Hier in het Avalonbos in het hol onder de Berkenheuvel vlakbij de rivier voel ik me thuis. Het is waar ik ben geboren, toen de dagen en nachten even lang waren en de zon, die nu traag wegzakt achter de kruinen van de bomen aan de andere kant van de rivier, almaar meer warmte gaf.

Ook al is hier niet echt veel spannends te beleven en mis ik speelkameraadjes.

Of toch minstens eentje.

Misschien zijn die er wel aan de overkant van de rivier.

Maar daar jaagt Bubo, de oehoe*.

En die veelvraat is dol op jonge wasberen.

Ik huiver.

De nachten worden steeds kouder, nu de bomen ook hun laatste, mooi verkleurde bladeren laten vallen.

Ik grabbel een platte kei van de grond, keil die over de rivier en hink naar het hol.

* Een oehoe behoort tot de grootste uilen ter wereld. Oehoes jagen op zowat alles wat eetbaar is: vogels, slangen, muizen, ratten, konijnen en... jonge wasberen.

2. Zora

Papa en Bork zijn er nog niet.

Oma Minka, mama en Tita kijken even op als ik het hol binnenkom en soezen dan weer verder.

Het is nog te vroeg om op jacht te gaan.

Dat doen wij pas als het bijna helemaal donker is.

Ik ga dicht tegen oma aan liggen.

Dat vind ik fijn.

Zeker nu.

‘Doet jouw bil nog pijn, Litus?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Trek het je niet aan wat Bork tegen jou heeft gezegd’, fluistert ze in mijn oor. ‘Je kent hem toch. Grote bek, klein hartje. Jouw tijd komt nog wel, na de winter.’

Ze legt troostend een poot om mijn schouders.

‘Je hebt er goed aan gedaan om het hol in te vluchten, Litus. Met mensen weet je immers nooit. Zelfs al zijn die nog klein.’ Vroeger kwamen hier bijna geen mensen.

Alleen af en toe wat wandelaars, die ons meestal niet eens opmerkten.

Maar sinds ze hier een weg en overal smalle paadjes hebben aangelegd, komen er almaar meer mensen, grote en kleine, met en zonder honden.

Die laten hier van alles achter.
Niet alleen stinkende drollen, maar ook een hoop rommel.
Af en toe ook lekkere dingen.
Dingen die we hier in het bos niet vinden en vaak erg zoet smaken.
Al lust ik nog altijd liever de heerlijke kreeftjes en vissen die we elke nacht vangen in de rivier.
Mijn buik grommelt.
In de verte klinken weer gewerschoten.
Die horen we hier de laatste tijd almaar vaker.
Zo ook gisterenavond.
Oma zegt dat er hier, op de Berkenheuvel, vroeger ook jagers en stropers kwamen.
Gelukkig nu niet meer, sinds ze die weg en die wandelpaadjes hebben aangelegd.

Maar toch krimp ik bij elk schot bang in elkaar.
Papa en Bork komen het hol binnen.
Hun poten zitten onder de modder en ze ruiken sterk naar watermunt.
Bork werpt me een minachtende blik toe en krabt zich achter zijn rechteroor.
Daar waar papa hem gisteren heeft gebeten.
De laatste tijd is de spanning tussen de twee almaar groter geworden.
Maar papa laat zich niet doen.
Oma, mama en Tita staan op en lopen het hol uit.
Ik slenter hen achterna.
De zon is intussen al een tijdje onder en de vogels zijn gestopt met fluiten.
De vollemaan en de vele sterren laten de rivier fel glinsteren.
We verspreiden ons, zoals altijd, over de oever en gaan afzonderlijk op zoek naar lekkere hapjes, die we altijd eerst grondig afspoelen voor we ze opsmullen.
Het water is kouder dan ik had gedacht.
Alsof de rivier de komende winter al vanuit de bergen met zich meevoert.
Papa vist wat verderop een grote rivierkreeft uit het water.
Maar hij blijft opeens als een beeld staan en spitst zijn oren.
Bork heeft blijkbaar ook iets gehoord of geroken.
De twee spetteren nijdig grommend het water uit en duiken in de verdorde varens aan de rand van het bos.
De onverwachte bezoeker schiet geschrokken uit de varens en gaat uitgeput vlakbij het water op de grond liggen.

Pas nu zie ik dat het ook een wasbeer is.
Een kleine vreemde wasbeer, een meisje, ongeveer zo oud als ik.
Papa en Bork stuiven er kribbig op af.
Ook oma, mama en Tita lopen er naartoe.
‘Wat kom je hier zoeken?’ vraagt papa streng.
‘Maak dat je wegkomt!’ gromt Bork. ‘Wij houden niet van vreemdelingen! Ga terug naar jouw eigen familie en jouw eigen gebied!’
‘Ik... Ik heb geen fa... familie meer’, snikt de kleine indringster. ‘De ja... jagers hebben gisteren mijn ma... mama en papa dood... doodgeschoten.’
Bork wil iets zeggen, maar oma legt hem met een strenge blik het zwijgen op.
‘Hoe heet jij, meisje?’ wil ze weten.
‘Zo... Zora.’
‘Zora hoe?’
‘Zora van het Zilvermeer.’
Oma wisselt een blik met papa, mama en Tita.
Het Zilvermeer ligt een heel eind stroomafwaarts, ver buiten ons gebied, waar de mensen wel nog steeds jagen en stropen.
Zora is dus vast uitgeput en hongerig van het lange lopen.
Ze ziet er ook niet uit.
Haar ogen kijken bang en dof.
Ze is vel over been en haar pels is vies en zit vol met modderklodders.
Ik mag er niet aan denken dat jagers mama en papa doodschieten.

Aan de overkant van de rivier roept Bubo, de oehoe, aan
wiens vlijmscherpe, dodelijke klauwen ik enkele nachten
geleden op het nippertje ben ontsnapt.
Oma en mama werpen papa een vragende blik toe.
Die twijfelt even, maar knikt dan toch goedkeurend.
‘Kom mee, Zora’, zegt mama, terwijl ze naar het hol loopt.
‘Maar...’ steigert Bork.
Hij kijkt papa verbouwereerd aan.
‘Wij gaan haar toch niet...’
‘Jawel’, knikt oma zelfverzekerd.